

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

**ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
«ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО»
КАФЕДРА ПОЛІТИЧНИХ НАУК І ПРАВА
ЦЕНТР СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ «POLITICUS»**

**X ВСЕУКРАЇНСЬКА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ
з міжнародною участю**

**СУЧАСНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА:
ВЕКТОРИ РОЗВИТКУ ТА ШЛЯХИ
МОБІЛІЗАЦІЇ РЕСУРСІВ**

30 квітня 2026 року

м. Одеса

УДК 321(477)(063)

DOI: <https://doi.org/10.24195/UkrainianState2026-10>

*Рекомендовано до друку Вченою радою Університету Ушинського
(протокол від 28 травня 2026 року № 14)*

Сучасна українська держава: вектори розвитку та шляхи мобілізації ресурсів :
матеріали X Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю,
м. Одеса, 30 квітня 2026 року. Одеса : ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського», Центр соціально-політичних досліджень «Politicus»,
2026. 583 с.

Рецензенти:

Кокорев О. В., доктор політичних наук, доцент, в.о. завідувача кафедри журналістики, соціальних комунікацій і ІТ-права Державного університету Інтелектуальних технологій і зв'язку.

Петінова О. Б., доктор філософських наук, професор, професор кафедри філософських і соціологічних студій та соціокультурних практик ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Організаційний комітет конференції:

Наумкіна С. М. – доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Музиченко Г. В. – проректор з наукової роботи, доктор політичних наук, професор, професор кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Гедікова Н. П. – доктор політичних наук, професор, професор кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Проноза І. І. – кандидат політичних наук, доцент, доцент кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Каменчук Т. О. – кандидат політичних наук, доцент, доцент кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Таску-Ставре М. – доктор політичних наук, професор, професор Бухарестського університету (Румунія);

Хевцуріані А. – доктор наук у сфері міжнародних відносин, професор факультету права та міжнародних відносин, Грузинський технічний університет (Грузія).

У збірнику матеріалів X Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю «Сучасна українська держава: вектори розвитку та шляхи мобілізації ресурсів» представлено результати наукових досліджень науково-педагогічних працівників, здобувачів вищої освіти, молодих науковців та практиків із вітчизняних і зарубіжних закладів вищої освіти та наукових установ, об'єднаних прагненням до осмислення актуальних викликів державотворення, суспільного розвитку та післявоєнної відбудови України.

Матеріали збірника охоплюють широкий спектр актуальних проблем сучасної політичної, правової, економічної та соціогуманітарної науки. У наукових доповідях і дослідженнях висвітлено питання розвитку та модернізації політичних інститутів і процесів сучасної держави, правових та економічних механізмів відбудови України, інформаційної безпеки та протидії гібридним загрозам в умовах глобальних трансформацій. Значну увагу приділено філософським засадам державотворення, соціальним практикам і менеджменту соціокультурного розвитку, а також питанням євроінтеграції, транскордонної співпраці, міжнародних партнерств і регіональних стратегій сталого розвитку в умовах сучасних політичних та соціальних змін.

Збірник відображає високий рівень наукової дискусії та міждисциплінарного підходу до аналізу суспільно-політичних процесів, сприяє розвитку наукової комунікації та міжінституційної співпраці. Матеріали конференції становлять практичний і науковий інтерес для дослідників, викладачів, здобувачів освіти, представників органів державної влади, місцевого самоврядування та фахівців у сфері політичних, правових, економічних і соціогуманітарних наук.

Матеріали подано в авторській редакції. За зміст та достовірність наведених фактів, цитат і даних відповідальність несуть автори.

Література:

1. Іваненко В., Курепін В. Розвиток інформаційної культури і компетентності у випускників закладів вищої освіти, сучасні виклики. Сучасні освітні методики та технології в умовах викликів сьогодення : матеріали II всеукраїнської науково-методичної конференції в online форматі (м. Харків, 1-2 травня 2025 р.). Харків: ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2025. С 44-50. URL: <https://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/22155>.
2. Мерзлікіна М., Сухорукова А. Інструменти електронної демократії та їх вплив на розвиток громадянського суспільства : матеріали XII Всеукраїнської наук.-практ. конф. (м. Миколаїв, 29-31 жовтня 2025 р.). Миколаїв : МНАУ, 2025. С. 155-158. URL: <https://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/22981>
3. Burklin W. Public Opinion and Direct Democracy. Journal of Democracy. 2021. №4, Vol. 12. P.141-153.
4. Dalton R. Citizen Attitudes and Political Behavior. Comparative Political Studies. 2020. №33. P. 912-940.
5. Flanagan Sc. The New Politics, Culture Wars, and The Authoritarian-Libertarian Value Change in Advanced Industrial Democracies. Comparative Political Studies. 2023. № 36. P. 235-270.

Мацука В.М.,

кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри менеджменту та фінансів
Маріупольський державний університет
м. Київ, Україна

КУЛЬТУРНІ ХАБИ ЯК ІНСТРУМЕНТ РОЗВИТКУ ГРОМАДИ В СИСТЕМІ СОЦІОКУЛЬТУРНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

Сучасні трансформації суспільства, процеси децентралізації та розвиток креативної економіки зумовлюють зростання ролі локальних ініціатив у соціокультурному розвитку територіальних громад. У цьому контексті культурні хаби виступають одним із найефективніших інструментів оновлення міського та громадського середовища, поєднуючи культурну, освітню, соціальну та економічну функції.

Культурний хаб можна визначити як багатофункціональний відкритий простір, що створює умови для взаємодії митців, громадян, освітніх ініціатив,

бізнесу та місцевої влади. На відміну від традиційних культурних установ, таких як будинки культури чи музеї, хаби орієнтовані не лише на споживання культурного продукту, а й на його створення, співтворчість та розвиток локальних спільнот [1; 2].

У системі соціокультурного менеджменту культурні хаби виконують низку ключових функцій: культурну (організація подій, виставок, концертів), соціальну (інтеграція різних груп населення, зокрема молоді, переселенців, людей з інвалідністю), освітню (неформальна освіта, тренінги, лекції), економічну (підтримка креативних індустрій, стартапів) та урбаністичну (ревіталізація занедбаних міських просторів) [8].

Ефективність культурних хабів значною мірою залежить від моделі управління. У практиці можна виділити державну, приватну, змішану та громадську моделі. Найбільш життєздатною вважається змішана модель, яка поєднує фінансову підтримку держави, гнучкість приватного сектору та ініціативність громадських організацій [3].

Важливим аспектом дослідження є аналіз реальних практик функціонування культурних хабів.

Одним із показових прикладів є Impact Hub Odessa, який є частиною міжнародної мережі Impact Hub [9]. Цей простір функціонує як центр соціального підприємництва та креативних ініціатив. Його діяльність спрямована на підтримку стартапів, освітні програми для підприємців, а також розвиток соціальних інновацій. У межах менеджменту особливу роль відіграє проєктний підхід, коли хаб не лише надає простір, але й формує екосистему підтримки через менторство, партнерства та грантові програми. Це дозволяє розглядати його як приклад ефективного креативного менеджменту, орієнтованого на сталий розвиток громади [7].

Іншим важливим кейсом є Port Creative Hub у Києві, який розташований у реконструйованому промисловому просторі. Його розвиток демонструє модель урбаністичної ревіталізації через культуру. Простір об'єднує виставкові зали, освітні програми, події та коворкінг. Управлінська модель базується на приватній ініціативі з орієнтацією на самоокупність та партнерства з культурними організаціями. Особливістю менеджменту є активне використання подієвого маркетингу та колаборацій з мистецькими спільнотами, що формує стійкий потік відвідувачів і підсилює економічну життєздатність простору [6].

Ще одним прикладом є Izone (Київ) – культурний та медіа-арт хаб, який став платформою для розвитку сучасного мистецтва та цифрових технологій. Його діяльність демонструє інтеграцію культури та технологій у межах одного простору. Менеджмент Izone орієнтований на міждисциплінарність, міжнародну

співпрацю та освітні програми. Це дозволяє формувати нові професійні спільноти та інтегрувати українських митців у глобальний культурний контекст [10].

У європейській практиці показовим є приклад Zollverein Coal Mine Industrial Complex у Німеччині, який перетворено з індустріального об'єкта на культурний хаб та об'єкт ЮНЕСКО. Його управління здійснюється через поєднання державного фінансування та культурних програм. Простір включає музеї, виставкові центри, освітні програми та креативні індустрії. Цей кейс демонструє довгострокову стратегію культурної трансформації індустріальних територій та їх інтеграції в економіку регіону.

Аналіз зазначених кейсів дозволяє зробити висновок, що культурні хаби стають не лише культурними просторами, а й складними управлінськими системами, які поєднують фінансові, соціальні та креативні механізми. Їх успішність визначається здатністю менеджменту формувати партнерські мережі, залучати громаду та забезпечувати сталу фінансову модель [4].

Водночас існують і системні проблеми функціонування культурних хабів. Серед них – нестабільне фінансування, залежність від грантів, відсутність довгострокового стратегічного планування та дефіцит професійних менеджерів у сфері культури. Це знижує потенціал таких просторів у деяких громадах, особливо поза великими містами [5].

Отже, культурні хаби є важливим інструментом соціокультурного менеджменту, який здатний впливати на розвиток громад через інтеграцію культурних, соціальних та економічних процесів. Їх ефективність залежить від якості управління, рівня залучення громади та здатності до міжсекторальної взаємодії. Подальший розвиток цієї сфери потребує впровадження сталих управлінських моделей, посилення ролі місцевих громад та розвитку професійного культурного менеджменту.

Література:

1. Бачинська Н., Гоян І., Кичкирюк Т. Діалог культур: бібліотека як міжкультурний хаб. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2019. №2. DOI: <https://doi.org/10.32461/2226-3209.2.2019.177429>
2. Гуменна О., Чала Н. Створення креативних хабів при університетах: світовий досвід та чинники успіху. *Наукові записки НаУКМА. Економічні науки*. 2019. №4(1). С. 27–33. DOI: <https://doi.org/10.18523/2519-4739.20194.1.27-33>
3. Дослідницька лабораторія, джерело соціального капіталу та інструмент боротьби зі стереотипами: хто і навіщо створює креативні хаби в Україні. *Culture & Creativity* (аналітичний матеріал). URL:

<https://www.culturepartnership.eu/ua/article/khto-%D1%96-nav%D1%96scho-stvoryue-kreatyv%D1%96-haby-v-ukrain%D1%96>

4. Мацука В.М. Інвестиції як ефективні механізми реалізації культурної політики держави. *Наукові записки*. Збараж. Національний заповідник «Замки Тернопілля». 2023. №13. Ч.2. с.420-425.

5. Мацука Вікторія. КУЛЬТУРНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ ЯК ЧИННИК СТАЛОГО РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД. *Litteris et Artibus: Нові горизонти*: збірник матеріалів Всеукраїнської науково-практичної конференції. Випуск Х. Частина 1. Кременець: ВЦ КОГПА ім. Тараса Шевченка, 2025. С. 86-89.

6. Резиденція Port creative hub. URL: <https://mitec.ua/category/institutes/port-creative-hub/>

7. Сенько Т.В. Хаби як інноваційна складова соціокультурного простору. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2022. №4. DOI: <https://doi.org/10.32461/2226-3209.4.2022.269426>

8. Синиця В. Креативні хаби та кластери: нові центри економічного розвитку в Україні. *Економіка та суспільство*. 2024. №70. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-70-6>

9. Impact Hub Odessa. URL: <https://impacthub.odessa.ua/> IZ*ONE. URL: https://kpop.fandom.com/ru/wiki/IZ*ONE

Nykyporets S. S.,
senior lecturer
Foreign Languages Department
Vinnytsia National Technical University
Vinnytsia, Ukraine

MEDIA LITERACY AND CRITICAL THINKING IN ENGLISH LANGUAGE CLASSES AS A TOOL FOR COUNTERING RUSSIAN DISINFORMATION

The proliferation of disinformation as a deliberate instrument of hybrid warfare has fundamentally altered the information landscape in which modern education operates. In Ukraine, where russian information aggression constitutes an integral dimension of full-scale military conflict, the ability to critically evaluate media content has ceased to be merely an academic skill – it has become a civic necessity and a matter